

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
JEAN MISCHO

fremsat den 28. juni 1989 *

Høje Domstol.

1. I denne sag, der vedrører krav om tilbagebetaling af støtte, der er ydet til privat oplagring af oksekød, har Bundesverwaltungsgericht forelagt Domstolen tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af de bestemmelser, der finder anvendelse. Spørgsmålenes fulde ordlyd er gengivet i retsmøderapporten.

Spørgsmål 1

2. Spørgsmål 1 går i det væsentlige ud på, om »den oplagrede mængde«, jfr. artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 2711/75 af 24. oktober 1975 om ydelse af forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring inden for oksekødssektoren¹, udelukkende skal bestå af kød, der opfylder betingelserne for ydelse af oplagringssupporte, dvs. kød fra dyr, der er slagtet kort tid forinden.

3. For at kunne besvare dette spørgsmål må man efter min opfattelse gå tilbage til den mest generelle retsakt på området, nemlig Kommissionens forordning nr. 1071/68 af 25. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren².

4. I denne forordning opstilles der følgende tre regler:

— der kan kun ydes støtte til privat oplagring af produkter, der stammer fra slagtinger, som er foretaget inden for de sidste seks dage (artikel 2, stk. 2),

— oplagringen skal ske i henhold til en kontrakt, som skal omfatte en kødmængde, som er lig med eller større end en mindstemængde, der fastsættes i en gennemførelsesforordning (artikel 2, stk. 3),

— forpligtelsen til at oplagre den aftalte mængde anses for at være opfyldt, såfremt mindst 90% og højst 110% af den aftalte mængde er anbragt på lager og oplagret (artikel 3, stk. 4).

5. Disse bestemmelser findes i én og samme forordning, og heraf følger, at de betingelser, der dermed opstilles, skal være opfyldt samtidigt og kumulativt. Udtrykkene den »aftalte mængde« og den »mængde, der er anbragt på lager«, kan kun antages at angå produkter, der er i overensstemmelse med reglen om slagtingstidspunktet. Heraf følger, at vedkommende myndigheder på det tidspunkt, hvor de efterprøver, om mindst 90% af den aftalte mængde er oplagret, kun kan medregne kød af dyr, der er slagtet inden for den opstillede frist. (Ved artikel 5 i forordning nr. 2711/75 blev der for det tidsrum, hvori forordningen var gældende, gjort undtagelse fra artikel 2, stk. 2, i forordning

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT 1975, L 274, s. 27.

2 — EFT 1968 II, s. 349.

nr. 1071/68, idet det blev tilladt at yde oplagringsstøtte for produkter fra dyr, der var slagtet inden for de sidste ti dage, i stedet for de sidste seks dage).

6. Denne fortolkning støttes af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, første og tredje afsnit, i forordning nr. 2711/75. Heri bestemmes det, at en del af den mængde kød, kontrakten omfatter, kan udtages fra lageret efter tre måneders forløb, og at udtagningen automatisk medfører en reduktion af støtten. Det er dermed klart, at den af kontrakten omfattede mængde i forordningens forstand kun omfatter kød, der kan ydes oplagringsstøtte for, idet enhver formindskelse af denne mængde medfører en nedsættelse af støtten.

7. Endelig taler ordlyden af artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 2711/75 ikke imod, men tværtimod for dette ræsonnement. I bestemmelsen præciseres det, i hvilket omfang det har indvirkning på oplagringsstøtten, at »den oplagrede mængde« er mindre end den mængde, kontrakten er indgået for. Det bestemmes for det første, at støtten nedsættes forholdsmæssigt, hvis den oplagrede mængde udgør mellem 100 og 90% af den aftalte mængde. For det andet bekræftes det — hvad der allerede følger af artikel 3, stk. 4, i forordning nr. 1071/68 — at der overhovedet ikke udbetales støtte, hvis den oplagrede mængde udgør under 90% af den i kontrakten aftalte mængde.

8. Sanktionen — i form af nedsættelse eller bortfald af støtten, når den oplagrede mængde er for lille — ville imidlertid blive uden praktisk virkning, hvis den erhvervsdrivende for at bringe den oplagrede mængde op på det krævede niveau blot kunne forøge den ved at oplagre produkter, der ikke opfylder støttebetingelserne.

9. I øvrigt kan jeg fuldt ud tilslutte mig den argumentation, Kommissionen har fremført under henvisning til bestemmelsernes formål og ånd, og jeg skal derfor foreslå, at spørgsmål 1 besvares som anført af Kommissionen.

Spørgsmål 2

10. Spørgsmål 2 går i det væsentlige ud på, om bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1071/68 — dvs. bestemmelsen om, at der højst må være forløbet seks dage mellem slagtingen og oplagringen — er blevet ophævet, eller om den fandt anvendelse på støtte, der blev ydet i medfør af Kommissionens forordning nr. 1500/76 af 25. juni 1976³.

11. På dette punkt kan jeg fuldt ud tilslutte mig Kommissionens standpunkt, som er, at fristen på seks dage fra slagtingen var den gældende frist. Da jeg intet har at tilføje til Kommissionens argumentation til støtte herfor, tillader jeg mig at henvise dertil og også at tilslutte mig Kommissionens forslag til besvarelsen af spørgsmål 2.

Spørgsmål 3

12. Under hensyn til den bevarelse, der foreslås for spørgsmål 2, er det uforholdsmæssigt at besvare spørgsmål 3.

3 — EFT 1976, L 167, s. 31.

Sammenfatning

13. Sammenfattende foreslår jeg, at Bundesverwaltungsgericht's spørgsmål besvares som følger:

- »1) Udtrykket »den oplagrede mængde« i artikel 9, stk. 3, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2711/75 skal fortolkes således, at det kun omfatter den mængde, der opfylder betingelserne for ydelse af oplagringsstøtte i henhold til artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1071/68, sammenholdt med artikel 5 i Kommissionens forordning nr. 2711/75.

- 2) Bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 er hverken blevet ophævet ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2778/74 eller ved Kommissionens forordninger (EØF) nr. 1860/75, nr. 2711/75 eller nr. 1500/76. Ved disse forordninger er der — med undtagelse af forordning (EØF) nr. 1500/76 — kun sket en fravigelse af bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1071/68 for de ved forordningerne indførte interventionsforanstaltninger og i de tidsrum, forordningerne har været gældende. I forbindelse med den interventionsforanstaltning, der blev truffet ved forordning (EØF) nr. 1500/76, var bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1071/68 fortsat gældende.

- 3) Under hensyn til besvarelsen af spørgsmål 2 er det ufornuddent at besvare spørgsmål 3.«